

Свѣтлитѣ очи на Мавруда блеснаха студено. Само гласътъ ѝ се прекърши, когато пошъпна съвсемъ тихо, сякашъ на себе си:

— Що ми трѣбватъ всички... Само той да не ме гледа вече съ тоя зълъ погледъ...

И тя сниши глава на колѣнетѣ си, захълца глухо и сподавено.

Старата свали менчето, прецеди билкитѣ, налѣ водата въ едно пръстено крондилче. Следъ това изтича до вратата, надникна вънъ.

— Хайде, бѣгай по-скоро, че ми се струва като да се връщатъ синоветѣ ми.

Когато Мавруда излѣзе отъ джбравата и наближи друма, за мигъ си помисли, че нѣма да има повече дързостъ да стигне до опредѣленото мѣсто. Тѣй дълбока и таинствена бѣ кротостъта на гората, тѣй дебнещи бѣха сѣнкитѣ на огромнитѣ борове. Отъ време на време тъмни облаци закриваха свѣтлия ликъ на месечината и тогава тревожна полумрачина сгѣстяваше пълната съ заплаха тишина.

Ала изведнѣжъ тя се сепна, кръвта ѝ се вледени. Нѣкъде изъ глѣбинитѣ на гората измуча крава.

— Месечината е слѣзла на земята и сега пакъ иска да се качи горе! Тако ми свети Рангелъ, ако вече стѣпя на това мѣсто... — пошъпнаха изстиналитѣ ѝ устни. И тя хукна назадъ.

Ала насрѣдъ шѣтъ се спрѣ. Въ жилитѣ ѝ кипна рѣзнякътъ на младостъта: буенъ, неукротимъ. Злобата и огорчението замѣглиха взора ѝ. И тя отново видѣ да израства предъ нея една отъ многобройнитѣ картини, които я преследваха день и нощъ...

Връзъ площадката на една отъ бойницитѣ искри небето, цѣло посипано съ трепкащи ситни звезди. Славъ и деспината се разхождатъ край назѣбенитѣ стени, обвѣяни отъ свежия вечеренъ хладъ. Той е обвилъ дѣсница около кръста ѝ, а тя, умразната латинка, се смѣе съ тънкото си гласче и му бѣбри нѣщо на проклетия си неразбранъ говоръ. А вититѣ ѝ гривни дрънчатъ тѣй среброзвучно,